«Η ζωή πρέπει να αλλάξει ριζικά όπου γης»: Μια συνέντευξη για την Ιφιγένεια εν Αυλίδι

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΝΤΙΚΟΣ,
28/08/2026

Η Ομάδα Σημείο Μηδέν και ο σκηνοθέτης Σάββας Στρούμπος παρουσιάζουν, σε συμπαραγωγή με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Ιωαννίνων και στο πλαίσιο του θερινού Μαντείου 2026 την τραγωδία του Ευριπίδη «Ιφιγένεια η εν Αυλίδι».

Η παράσταση θα ανέβει την Τετάρτη 2 Σεπτεμβρίου στις 21.00 στο Αρχαίο θέατρο Δωδώνης και την επόμενη μέρα, την Πέμπτη 3 Σεπτεμβρίου στις 21.00 στο Ρωμαϊκό Ωδείο Νικόπολης στην Πρέβεζα.

Πριν από όλα αυτά όμως, μπορείτε να διαβάσετε μια μικρή κουβέντα με τον Σάββα Στρούμπο, για την παράσταση και όχι μόνο γι αυτή.

Έχετε περιγράψει την «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» ως ένα έργο «τελεολογικό» για έναν κόσμο «στο χείλος της καταστροφής». Πώς το βλέπουμε αυτό επί σκηνής;

Τα πρόσωπα και οι συμπεριφορές τους έχουν σπάσει. Οι ηθικές τους αρχές έχουν κατακερματιστεί. Η έννοια της συλλογικότητας, που ορίζει τον αρχαίο κόσμο, έχει υποσκαφθεί. Η πόλη δεν υπάρχει καν, έχει μετατραπεί σε ένα αιώνιο στρατόπεδο.

Η ίδια η σκηνή αποτελεί πλέον ένα πεδίο μάχης.

Η παράσταση περιοδεύει σε σημαντικούς αρχαιολογικούς χώρους. Πώς επηρεάζει η κάθε τοποθεσία (ακουστική, ιστορικό βάρος, σχέση με τον μύθο) την ενέργεια της παράστασης και υπάρχουν προσαρμογές που κάνετε από χώρο σε χώρο;

Η παράσταση είναι ένας ζωντανός οργανισμός. Από την άποψη αυτή, σαφώς ο κάθε χώρος επιδρά πάνω της με τρόπο διαφορετικό και, όπου χρειάζεται, γίνονται κάποιες προσαρμογές. Την ίδια στιγμή, η παράσταση έχει την αναγκαία συμπαγή δομή της και την αισθητική της, οι οποίες πρέπει να υπηρετηθούν ανεξαρτήτως συνθηκών. Βέβαια, η επαφή μας με αρχαία θέατρα είναι πάντα μια ανοιχτή πρόκληση, καθώς η παράσταση, με κάποιον τρόπο βρίσκει τον φυσικό χώρο και χρόνο.

Η παράσταση ξεκίνησε από την Αθήνα και στη συνέχεια ξεκίνησε καλοκαιρινή περιοδεία σε όλη την Ελλάδα. Αλλάζει κάτι από τις πρώτες παραστάσεις μέχρι τις σημερινές, σε αρχαία θέατρα, σε ό,τι αφορά τον ρυθμό, τη σχέση με το κοινό κ.λπ;

Όσο παίζουμε, η ζύμωση και η αναμέτρηση με το υλικό αναπτύσσονται, κι έτσι, όλη η ομάδα βρισκόμαστε σε διαδικασία διαρκούς εξέλιξης. Για μένα η περίοδος των παραστάσεων αποτελεί περίοδο εργασίας εν εξελίξει, δηλαδή δεν αντιλαμβάνομαι την παράσταση ως ένα εκ των προτέρων δοσμένο προϊόν, αλλά ένα υλικό σε συνεχή μετασχηματισμό. Τα υλικά της τραγωδίας δεν είναι στατικά, ούτε εφάπαξ προσδιορισμένα. Όσο εμβαθύνουμε τόσο αποκαλύπτουν κι άλλες πτυχές τους. Εφόσον καταφέρνουμε να απαντήσουμε ένα ερώτημα, πολλά ακόμα ερωτήματα αναδύονται. Ο κόσμος της αρχαίας τραγωδίας είναι ανεξάντλητος.

Υπάρχουν «δίκαιοι και άδικοι πόλεμοι» σε μια πολεμική καθημερινότητα, που εκτείνεται από την Ουκρανία μέχρι το Ιράν και από εκεί στη γενοκτονία στη Γάζα; Πώς βλέπετε τη στάση του "πνευματικού κόσμου" (ό,τι και αν περιγράφει αυτό);

Στην παράδοση των καταπιεσμένων η έννοια των δίκαιων ή των άδικων πολέμων σχετίζεται με το ταξικό πρόσημο του κάθε πολέμου. Η εποχή μας δεν είναι μόνο εποχή γενοκτονιών και καταστροφών, αλλά και μεγάλης σύγχυσης, γιατί ο κόσμος όπως τον ξέραμε αλλάζει με ρυθμούς γεωμετρικής προόδου και πολλές φορές αισθανόμαστε ότι αδυνατούμε να προσανατολιστούμε σε αυτά τα νέα σεισμογενή τοπία.

Για μένα το ερώτημα είναι αγωνιώδες και κατεπείγον: τι συμπεράσματα έβγαλε η ανθρωπότητα από τα πεδία των μαχών και τους ωκεανούς αίματος από τον Τρωικό πόλεμο ως τις μέρες μας; Φοβάμαι ότι η απάντηση είναι εκκωφαντική: απολύτως κανένα. Κι αυτό μας συνδέει με το αίσθημα της τραγικότητας.

Με το πώς ο άνθρωπος υπάρχει πάνω στη γη. Το τι αναζητά.

Πιστεύω ότι η Γάζα είναι ο καθρέφτης του καθενός μας αυτή τη στιγμή. Τι σκεφτόμαστε; Τι πράττουμε; Τι αισθανόμαστε γι' αυτές τις ζωές που χάνονται τόσο άδικα κάθε μέρα; Ο πνευματικός κόσμος, ή τουλάχιστον μια μερίδα του, κινητοποιείται παγκοσμίως. Όμως αυτό δεν αρκεί. Χρειαζόμαστε ένα όραμα πανανθρώπινης χειραφέτησης.

Η ζωή πρέπει να αλλάξει ριζικά όπου γης.